

Arrest

nr. 168 556 van 27 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 september 2013 tot weigering van de afgifte van een visum voor kort verblijf (type C).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 november 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DECLERCK, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij, die de Indiase nationaliteit heeft, vraagt op 21 november 2012 een visum kort verblijf (type C) aan bij de Belgische ambassade te New Delhi.

1.2. Op 7 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering tot afgifte van een visum voor kort verblijf (type C).

1.3. Verzoekende partij vraagt op 12 september 2013 opnieuw een visum kort verblijf (type C) aan bij de Belgische ambassade te New Delhi.

1.4. Op 25 september 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering tot afgifte van een visum voor kort verblijf (type C). Dit is de bestreden beslissing waarvan de verzoekende partij kennis neemt op 30 september 2013 en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Commentaar:

Nota aan de ambassade: het parket van Brugge gaf op 14.02.2013 een gunstig advies voor het huwelijk van de dochter van betrokkene en de garant. Het huwelijk werd geregistreerd in het RR op 22.06.2010.

Motivatie

Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code.

- U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen*
- Tenlasteneming is ontvankelijk en geweigerd: de garant wordt als onvoldoende solvabel beschouwd om betrokkene ten laste te nemen rekening houdend met de voorgelegde inkomsten en de personen reeds ten laste. Bij familieband van 1ste of 2de graad wordt de volgende berekening toegepast: 800 euro (basis) + 150 euro per uitgenodigde persoon + 150 euro per persoon ten laste.*
- Geen of onvoldoende bewijs van financiële dekking voor het verblijf gezien betrokkene geen bewijs levert van financiële middelen; noch nominatief bordereau van aankoop van traveller cheques, noch kredietkaart bruikbaar in België en gelinkt aan een persoonlijke bankrekening met voldoende middelen.*
- Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*
- Andere*

De dochter van betrokkene bekam gezinshereniging nadat ze een visum voor een au pair had bekomen. Bovendien heeft betrokkene geen werk.

Gezien de voorgeschiedenis van de dochter alsook het socio-economische profiel van betrokkene, biedt zij weinig garantie op terugkeer.

- Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 32 van de Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn), van (artikel 32 van) de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code (hierna: de Visumcode), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt uiteengezet in het verzoekschrift:

“Schending van het aangevoerde middel doordat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de voorgelegde bewijsstukken omtrent de inkomstensituatie.

De beslissing tot weigering van verblijf wordt gemotiveerd op basis van het ontbreken van bewijzen van voldoende middelen, zowel voor de duur van het verblijf, de terugreis of de doorreis. De beslissing wordt gesteund op artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 (visumcode).

Artikel 32 Visumcode stelt:

“(…)”.

Het spreekt voor zich dat de gegevens waarop de beslissing steunt moeten bestaan en juist zijn (RvS nr. 54.043, 28 juni 1995).

Als een negatieve beslissing steunt op het ontbreken van een bepaald stuk in het dossier, terwijl dit stuk wel aanwezig is in het dossier, dan is de beslissing onwettig (I. OPDEBEECK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, die Keure, Brugge, 1999, nr. 189).

Hierna wordt uiteengezet dat de bestreden beslissing steunt op manifest verkeerde gegevens, minsten een onzorgvuldige feitengaring.

In eerste instantie wordt in de bestreden beslissing de tenlasteneming van de garant geweigerd, zeggende dat het inkomen lager is dan 800 EUR (basis) + 150 EUR per uitgenodigde persoon + 150 EUR per persoon ten laste.

Daarnaast voert de beslissing bijkomend aan dat verzoekster zelf geen bewijs voorlegt van financiële middelen.

Welnu, verzoekster gaf een verbintenis tot tenlasteneming opgesteld door de heer K. C. (...), zijnde de echtgenoot van haar dochter. Uit de voorgelegde loonfiches blijkt dat betrokkene een vast inkomen heeft.

Daarnaast blijkt dat ook de dochter van verzoekster zelf, een vaste tewerkstelling heeft. Zij legt de loonfiches voor, waaruit een gemiddeld inkomen van +/- 1.400,00 EUR netto per maand blijkt.

Het gezinsinkomen bedraagt aldus een gans stuk meer dan het bedrag van 800 EUR waar verweester naar verwijst. Het is evident dat bij de beoordeling van het inkomen van de garant, rekening dient gehouden te worden met de specifieke behoeften van de garant. Deze worden uiteraard bepaald door het gezinsinkomen van hem aan zijn echtgenote samen.

Het is perfect mogelijk dat twee echtgenoten individueel onvoldoende inkomsten hebben, maar samen wel voldoende inkomsten genereren. Het is onverenigbaar met de visumcode en artikel 8 EVRM dat men enkel één inkomen zou in aanmerking nemen, zonder zelfs maar te motiveren waarom geen rekening wordt gehouden met het inkomen van de dochter.

Daarnaast blijkt dat verzoekster zelf ook bewijzen van haar financiële draagkracht voorlegt, in tegenstelling tot hetgeen de beslissing doet uitschijnen. Eerst en vooral legt verzoekster een tewerkstellingsbewijs van haar echtgenoot, de heer D. K. S. (...) voor, alsmede een tewerkstellingsbewijs van haar zoon S. S. (...). Hieruit blijkt dat verzoekster komt uit een gezin met ruim voldoende inkomsten. Opnieuw wordt op geen enkele wijze gemotiveerd waarom met deze inkomstenbewijzen in hoofde van de gezinsleden geen rekening werd gehouden.

Meer nog. Verzoekster legt ook de bankgegevens voor van haar rekening bij de Allahabad Bank, alsmede de bankgegevens van de rekening op naam van haar echtgenoot.

In tegenstelling tot hetgeen vermeld in de beslissing, legt verzoekster weldegelijk bewijs voor van financiële middelen.

Verzoekster wordt bij opvolging van de bestreden beslissingen geraakt in haar fundamentele rechten, zoals gewaarborgd door artikel 3 en 8 EVRM. Verzoekster heeft haar dochter reeds lange tijd niet meer gezien. Uiteraard wenst zij haar dochter te ontmoeten, en haar leefomstandigheden te ervaren.

Niet alleen laat de bestreden beslissing na te motiveren waarom met deze gegevens geen rekening werd gehouden, meer nog, de bestreden beslissing lijkt in te gaan tegen de objectieve gegevens gevoegd bij de aanvraag.

De bestreden beslissing is dan ook gesteund op een onjuiste bewijsgeving, waardoor het middel wordt geschonden.

Tweede onderdeel: schending van het aangevoerde middel doordat op grond van foute informatie wordt besloten dat er geen terugkeergarantie bestaat.

Daarnaast stelt de bestreden beslissing dat er geen garantie is op terugkeer omdat de dochter, mevrouw S. S. (...), een gezinshereniging bekwam nadat zij een visum voor au pair had bekommen, en omdat betrokkene geen werk heeft.

Het valt niet in redelijkheid in te zien of te verklaren dat de vaststelling dat de dochter door gezinshereniging in België verblijft, een indicatie uitmaakt dat verzoekster, een 49-jarige gehuwde vrouw, ook niet meer zal terugkeren naar haar land van herkomst.

De dochter van verzoekster kwam als alleenstaand jong meisje naar België. Tijdens haar wettig verblijf leerde zij een jongen kennen en werd verliefd. Dit is geenszins abnormaal. Beiden zijn gehuwd en op heden nog steeds gelukkig gehuwd.

Verzoekster daarentegen is een dame van 49 jaar. Zij is gehuwd en heeft kinderen. Zowel haar echtgenoot als haar zoon met wie zij samenwoont, kunnen om professionele redenen niet meekomen naar België. Verzoekster komt haar dochter daarom alleen bezoeken, hetgeen een vrij normale wens is, terwijl al haar belangen achterblijven in het herkomstland.

Trouwens de dochter van verzoekster respecteert zowel voor haar binnenkomst (visum) als voor haar huidig verblijf (gezinshereniging) de Belgische wetten, zodat hieruit eerder een respect blijkt voor de verblijfsreglementering, en toch alleszins geen neiging tot schending van de verblijfswetgeving van België.

Het valt niet in redelijkheid in te zien dat verweester hieruit, dan nog in hoofde van verzoekster, afleidt dat verzoekster de verblijfswetgeving zal miskennen en een illegaal verblijf in België betracht.

Minstens ontbreekt hiertoe een draagkrachtige motivering.”

2.2. Waar verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel 32 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, merkt de Raad op dat deze richtlijn in casu niet dienstig kan worden aangehaald. Uit artikel 1 volgt duidelijk dat deze richtlijn van toepassing is op aanvragen om gezinshereniging van derdelanders met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. Nu de bestreden beslissing een weigering inhoudt tot afgifte van een visum voor kort verblijf, kan niet worden ingezien hoe deze richtlijn in casu van toepassing kan zijn. De schending ervan wordt dan ook niet op ontvankelijke wijze aangehaald.

2.3. Daar waar verzoekende partij aanhaalt dat zij *“bij opvolging van de bestreden beslissingen [wordt] geraakt in haar fundamentele rechten, zoals gewaarborgd door artikel 3 [...] EVRM”*, wijst de Raad erop dat, luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen (moet) bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), merkt de Raad op dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van de schending van deze bepaling, zonder evenwel aan te geven op welke wijze dit verdragsartikel door de bestreden beslissing wordt geschonden. In die mate is het middel eveneens onontvankelijk.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 10 december 2002, nr. 113.439). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van de afgifte van het visum voor kort verblijf wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 32 van de Visumcode.

Wat betreft de motivering in feite, is de bestreden beslissing gesteund op twee weigeringsmotieven.

Eenzijds wordt gesteld dat verzoekende partij niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor de doorreis naar een derde land waar zij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen. Daarbij preciseert de gemachtigde ten eerste dat de tenlasteneming wordt geweigerd, aangezien de garant als onvoldoende solvabel wordt beschouwd om verzoekster ten laste te nemen, rekening houdend met de voorgelegde inkomsten en de personen die reeds ten laste zijn. Ten tweede stelt de gemachtigde vast dat er geen of onvoldoende bewijs van financiële dekking tot het verblijf voorligt, aangezien verzoekende partij geen bewijs levert van financiële middelen: *“noch nominatief bordereau van aankoop van traveller cheques, noch kredietkaart bruikbaar in België en gelinkt aan een persoonlijke bankrekening met voldoende middelen”*. Dit vormt het eerste weigeringsmotief.

Anderzijds oordeelt de gemachtigde dat het voornemen om het grondgebied van de lidstaat te verlaten voor het verstrijken van het visum, niet kon worden vastgesteld. Daarbij concretiseert de gemachtigde ten eerste dat de dochter van verzoekende partij in België gezinshereniging verkreeg nadat ze een visum voor een au pair had gekregen. Bovendien heeft verzoekende partij geen werk. Gelet op de voorgeschiedenis van haar dochter alsook haar socio-economisch profiel, biedt zij weinig garantie op terugkeer. Ten tweede wordt aangehaald dat er geen of onvoldoende garantie bestaat op een terugkeer

naar het land van herkomst aangezien de verzoekende partij niet afdoende kan aantonen dat zij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit. Dit vormt het tweede weigeringsmotief.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt voormelde motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze volgt uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wordt derhalve niet aangetoond.

2.5. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij kritiek uit op de twee weigeringsmotieven vermeld in de bestreden beslissing. Aldus voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van de materiële motiveringplicht en van het zorgvuldigheidbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van (artikel 32 van) de Visumcode.

Artikel 23, lid 4 van de Visumcode bepaalt dat een visum kan worden geweigerd overeenkomstig artikel 32, lid 1 van de Visumcode.

Artikel 32, lid 1 van de Visumcode bepaalt:

“Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.”

Artikel 14 van de Visumcode luidt als volgt :

“1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;
b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;
c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengenregenscode;

d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

2. Van aanvragers van een luchthaventransitvisum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten met betrekking tot de doorreis naar de eindbestemming na de voorgenomen transit op de luchthaven;

b) documenten die het mogelijk maken het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten niet binnen te komen, te beoordelen.

3. Een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan verlangen om te verifiëren of wordt voldaan aan de voorwaarden van de leden 1 en 2, is opgenomen in bijlage II.

4. De lidstaten kunnen van de aanvragers verlangen dat zij een bewijs van garantstelling en/of particuliere logiesverstrekking overleggen door het invullen van een formulier dat is opgesteld door de lidstaat. Dit formulier bevat met name de volgende informatie:

a) of het bedoeld is als bewijs van garantstelling en/of logiesverstrekking;

b) of de gastheer/gastvrouw een particulier, een onderneming of een organisatie is;

c) de identiteit en contactgegevens van de gastheer/gastvrouw;

d) de uitgenodigde aanvrager of aanvragers;

e) het verblijfadres;

f) de duur en het doel van het verblijf;

g) eventuele verwantschap met de gastheer/gastvrouw (...)”

Uit de samenlezing van deze bepalingen volgt dat de verwerende partij op grond van de verschillende voormelde redenen de aanvraag kan weigeren en dat niet in een systeem van cumulatieve voorwaarden wordt voorzien op grond waarvan men het visum zou kunnen weigeren. De vaststelling dat is voldaan aan één van de opgesomde weigeringsmotieven zoals vermeld onder artikel 32, lid 1 hiervoor geciteerd, volstaat om een visumaanvraag te weigeren.

Dit heeft tot gevolg dat, indien de bestreden beslissing op correcte wijze is gesteund op één van deze opgesomde weigeringsgronden, die elk op zich reeds als determinerend kunnen worden beschouwd, zij afdoende gemotiveerd is en de overige weigeringsgronden als overtollig moeten worden beschouwd.

2.6. De Raad wenst er vooreerst op te wijzen dat de gemachtigde bij het onderzoek van een aanvraag voor een visum kort verblijft beschikt over een ruime beoordelingsmarge met betrekking tot de relevante toepassingsvoorwaarden van de artikelen 23, lid 4 en 32, lid 1 van de Visumcode en de beoordeling van de relevante feiten, om te bepalen of één van die weigeringsgronden aan de aanvrager kan worden tegengeworpen (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushaki, pt. 63).

2.7. Verzoekende partij betwist vooreerst het eerste weigeringsmotief, met name *“U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen.”* Dit weigeringsmotief refereert aan artikel 32, lid 1, onder a), (iii) van de Visumcode en bestaat uit twee feitelijke overwegingen.

Concreet voert verzoekende partij tegen de eerste overweging van het eerste weigeringsmotief aan dat geen rekening werd gehouden met het gezamenlijke gezinsinkomen van haar schoonzoon en haar dochter. Zij wijst erop dat haar dochter eveneens een vaste tewerkstelling heeft. Zij legt loonfiches voor, waaruit een gemiddeld inkomen van ongeveer 1400 euro netto per maand blijkt. Het is volgens verzoekende partij perfect mogelijk dat twee echtgenoten individueel onvoldoende inkomsten hebben, maar dat zij samen wel voldoende inkomsten genereren. Het is onverenigbaar met de Visumcode dat men enkel één inkomen in aanmerking neemt.

De Raad wijst er nogmaals op dat het verzoekende partij, conform artikel 14 van de Visumcode, toekwam om onder meer de volgende bewijzen voor te leggen: “c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscodex”.

Artikel 5, lid 3 van de Schengengrenscodex luidt:

“Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de duur en het doel van het verblijf, alsmede met de gemiddelde prijzen voor kost en inwoning in de betrokken lidstaat of lidstaten, bepaald op basis van een goedkoop verblijf, vermenigvuldigd met het aantal verblijfsdagen.

De door elk van de lidstaten vastgestelde richtbedragen worden meegedeeld aan de Commissie, overeenkomstig artikel 34.

De aanwezigheid van voldoende bestaansmiddelen kan worden beoordeeld aan de hand van contant geld, reischeques en creditcards die de onderdaan van een derde land in bezit heeft. Borgstellingen, voorzover de nationale wetgeving daarin voorziet, en garantstellingsverklaringen van de gastheer/-vrouw als gedefinieerd in de nationale wetgeving, ingeval de onderdaan van een derde land bij een gastheer/-vrouw verblijft, kunnen eveneens als bewijs van voldoende middelen van bestaan gelden.”

Blijkens artikel 3bis van de Vreemdelingenwet, kan “het bewijs van voldoende middelen van bestaan worden geleverd door het overleggen van een attest van tenlasteneming”. De betrokkene die niet beschikt over persoonlijke bestaansmiddelen, kan aldus een beroep doen op een garant, mits voldaan is aan bepaalde voorwaarden.

In casu werd een attest van tenlasteneming voorgelegd dat werd ondertekend door de schoonzoon van verzoekende partij. Dit document werd door de gemachtigde niet aanvaard als bewijs van voldoende middelen van bestaan omdat de inkomsten van deze garant onvoldoende zijn, waarbij duidelijk werd uiteengezet welke berekening werd gehanteerd. De bevinding dat de garant als onvoldoende solvabel wordt beschouwd, wordt op zich niet betwist noch weerlegd in het verzoekschrift. De loutere bemerking dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat deze persoon een vast inkomen heeft, doet geen afbreuk aan de – niet betwiste – vaststelling dat deze inkomsten onvoldoende zijn.

Verzoekende partij verwijst naar de inkomstenbewijzen van haar dochter die eveneens werden voorgelegd. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat enkel de schoonzoon van verzoekende partij zich garant heeft gesteld. De dochter van verzoekende partij wordt niet vermeld op het attest van tenlasteneming en heeft zich dan ook niet garant gesteld voor de verzoekende partij. Het gegeven dat er inkomstenbewijzen van de dochter werden voorgelegd, doet dus geen afbreuk aan de motivering dat het voorgelegde attest van tenlasteneming, waarbij enkel de schoonzoon van verzoekende partij zich garant stelde, wordt geweigerd als bewijs van voldoende middelen van bestaan omdat de garant als onvoldoende solvabel wordt beschouwd. In de stukken van het administratief dossier wordt overwogen dat enkel het inkomen van de garant in aanmerking komt. Verzoekende partij toont niet aan dat het onjuist, onzorgvuldig of onverenigbaar is met artikel 32, lid 1, a), iii) van de Visumcode dat bij de beoordeling aangaande het voorgelegde attest van tenlasteneming enkel rekening wordt gehouden met de inkomsten van de garant en niet eveneens met inkomsten van een derde persoon. Bijgevolg wordt evenmin aangetoond dat diende te worden gemotiveerd omtrent de voorgelegde inkomstenbewijzen van de dochter.

2.8. Verzoekende partij voert vervolgens tegen de tweede overweging van het eerste weigeringsmotief aan dat zij wel degelijk bewijzen heeft voorgelegd van haar financiële draagkracht. Zij verwijst in de eerste plaats naar de tewerkstellingsbewijzen op naam van haar echtgenoot en op naam van haar zoon. Hieruit blijkt dat zij uit een gezin komt met voldoende inkomsten. In de tweede plaats wordt benadrukt dat zij tevens bankgegevens heeft voorgelegd van haar rekening bij de Allahabad Bank, alsmede de bankgegevens van de rekening op naam van haar echtgenoot. In tegenstelling tot wat wordt vermeld in de bestreden beslissing, heeft zij derhalve wel degelijk een bewijs voorgelegd van financiële middelen.

De Raad stelt vast dat uit de stukken die zich in het administratief dossier bevinden, en meer bepaald de documenten getiteld “38974814.txt”, “38873040.txt”, “38873041.txt”, “38795188.txt” en “38769443.txt”,

blijkt dat de verzoekende partij ter staving van de *“voldoende middelen van bestaan [...] zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscodel”* de volgende documenten heeft voorgelegd: een attest van tenlasteneming conform artikel 3bis van de Vreemdelingenwet ondertekend door haar schoonzoon, loonstroken voor de maanden mei, juni en juli 2013 op naam van haar tenlastenemer in België, bewijzen van inkomsten op naam van haar dochter voor de maanden mei, juni en juli 2013 en een document van de bank op naam van haar echtgenoot waarop vermeld wordt dat het valutaire saldo op 3 september 2013 1614 euro bedraagt (*“Financial means Bank Documents: Appl Husband Bank Bal till 03/09/2013= 1614”*).

In zoverre verzoekende partij de gemachtigde verwijt bij zijn beoordeling geen rekening te hebben gehouden met het tewerkstellingsbewijs van haar echtgenoot, het tewerkstellingsbewijs van haar zoon en de *“bankgegevens [...] van haar rekening bij de Allahabad Bank”*, dient te worden opgemerkt dat deze documenten niet werden voorgelegd in het kader van de huidige aanvraag tot afgifte van een visum type C. Aangezien deze stukken niet aan de gemachtigde werden voorgelegd, kan hem niet worden verweten dienaangaande onzorgvuldig te hebben gehandeld of hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Wat betreft de kritiek dat de voorgelegde bankgegevens op naam van haar echtgenoot wel degelijk een bewijs van *“financiële middelen”* uitmaken, herinnert de Raad er nogmaals aan dat het de verzoekende partij, conform artikel 14 van de Visumcode, toekwam om bij haar aanvraag onder meer de volgende bewijzen voor te leggen: *“c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscodel”*.

Artikel 5, lid 3 van de Schengengrenscodel bepaalt dat de *“aanwezigheid van voldoende bestaansmiddelen kan worden beoordeeld aan de hand van contant geld, reischeques en creditcards die de onderdaan van een derde land in bezit heeft. Borgstellingen, voorzover de nationale wetgeving daarin voorziet, en garantstellingsverklaringen van de gastheer/-vrouw als gedefinieerd in de nationale wetgeving, ingeval de onderdaan van een derde land bij een gastheer/-vrouw verblijft, kunnen eveneens als bewijs van voldoende middelen van bestaan gelden.”*

In het licht van deze bepalingen kan de gemachtigde op kennelijk redelijke gronden dan ook vereisen dat een bewijs wordt geleverd van financiële dekking voor het verblijf aan de hand van een *“nominatief bordereau van aankoop van traveller cheques”* of *“een kredietkaart [die] bruikbaar [is] in België en gelinkt is aan een persoonlijke bankrekening met voldoende middelen”*.

Uit het bankafschrift kan louter worden vastgesteld dat de echtgenoot van de verzoekende partij op een bepaalde datum een bepaald saldo op zijn rekening had staan. De verzoekende partij toont hiermee echter niet aan dat zij voldoende middelen van bestaan heeft die zij kan aanwenden tijdens de duur van haar voorgenomen verblijf in België en voor haar terugreis naar haar land van herkomst. Verzoekende partij bewijst middels een dergelijk document immers niet dat zij dit bedrag kan gebruiken tijdens haar verblijf in België om de kosten die hiermee gepaard gaan te dekken. De motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij geen of onvoldoende bewijs van financiële dekking heeft bijgebracht voor het verblijf aangezien zij geen bewijs heeft bijgebracht van financiële middelen, waarbij verwezen wordt naar een *“nominatief bordereau van aankoop van traveller cheques”* of *“een kredietkaart die bruikbaar is in België en gelinkt is aan een persoonlijke bankrekening met voldoende middelen”*, komt de Raad dan ook niet onjuist, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor. Evenmin is een dergelijke vaststelling strijdig met artikel 32 van de Visumcode.

2.9. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat enkel wordt betoogd dat het onverenigbaar is met voormeld verdragsartikel om geen rekening te houden met het inkomen van de dochter van de verzoekende partij. In het verzoekschrift wordt verder nog aangehaald dat verzoekende partij door de bestreden beslissing geraakt wordt in haar fundamentele rechten gewaarborgd door artikel 8 EVRM, waarbij wordt opgemerkt dat zij haar dochter reeds lange tijd niet meer heeft gezien en dat zij haar wenst te ontmoeten.

Vooreerst stelt de Raad vast het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekende partij en haar meerderjarige dochter in de zin van artikel 8 EVRM, niet aannemelijk wordt

gemaakt. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Verzoekende partij toont geen meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie aan tussen haarzelf en haar dochter.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partij met haar uiterst summiere opmerking dat zij haar dochter wenst te zien na een lange tijd hoe dan ook niet aantoont dat een correcte toepassing van de wetgeving, in casu artikel 32 van de Visumcode, een disproportionaliteit teweeg brengt tussen haar belangen enerzijds, die bestaan in het verderzetten van haar gezins- en privéleven in België, en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen respecteren van de verblijfswetgeving. De uiterst vage beschouwingen van de verzoekende partij volstaan niet in het licht van de bewijslast die op haar rust bij het aanvoeren van de schending van artikel 8 van het EVRM (cf. 18 juni 2014, nr. 10.585 (c)).

2.10. In het licht van deze hierboven besproken vaststellingen en in het licht van de ruime beoordelingsmarge die hij heeft dienaangaande, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde heeft vastgesteld dat verzoekende partij niet aantoont over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel door de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar zij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen.

Verzoekende partij toont niet aan dat de voormelde vaststelling is gebaseerd op onjuiste feitenvinding, kennelijk onredelijk is of de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde in het kader van artikel 32 van de Visumcode beschikt, overschrijdt.

2.11. De Raad stelt vast dat het eerste weigeringsmotief in rechte en in feite aldus gehandhaafd blijft. De verzoekende partij blijft in gebreke om aannemelijk te maken dat het hierboven besproken eerste weigeringsmotief in de bestreden beslissing steunt op foutieve gegevens of dat dit op kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van artikel 32 van de Visumcode wordt aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 8 EVRM wordt evenmin aangetoond.

Zoals reeds gesteld, de vaststelling dat is voldaan aan één van de opgesomde weigeringsmotieven zoals vermeld onder artikel 32, lid 1 van de Visumcode, volstaat op zich om de beslissing tot weigering tot afgifte van een visum type C te schragen.

Bijgevolg dient in casu het tweede weigeringsmotief, zoals weergegeven in de bestreden beslissing en dat refereert aan artikel 32, lid 1, onder b) van de Visumcode, als overtollig te worden aangemerkt, zodat het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en de verzoekende partij dus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. De wettigheid van de bestreden beslissing blijft immers hoe dan ook overeind nu uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het visum reeds op voldoende wijze kon worden geweigerd op grond van het determinerende motief dat verzoekende partij niet aantoont over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel door de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar zij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen.

Het enig middel, in zoverre ontvankelijk, is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES